

L'ESPURNA

Segona Epoca. Any I. Núm. 7

Girona, dilluns, 23 de novembre de 1936

DIARI DE LA TARDA

Demà començarem la publicació d'unes normes a seguir en cas d'un possible atac aeri que el govern francès ha dictat per a la població civil, del Departament del Baix-Rhin i que nosaltres traduïm per creure-les de la més gran importància i actualitat.

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Dictadura proletària vol dir: Ni un sol treballador mancat de drets i tots els drets per als treballadors

GUIÓ Una gran tragèdia moral

Durruti, representava, actualment, la puresa de la Revolució proletària. La persona del gran Durruti encarnava l'incorruptibilitat més absoluta d'aquest magne moviment d'emancipació social.

Però no és solament en aquests darrers moments que Durruti ha mantingut una bandera rabiosament revolucionària. Sempre, en tot moment, ha vist clar.

Ja en el primer bienni republicano-socialista, es llançà a una insurrecció de la conca minera de Figols i Alt Llobregat, per reivindicar l'autèntica expressió de la voluntat popular. Veïe que la República es desviava del seu camí vertader. Un govern que no governava. Unes Corts que no legislaven. Uns Ministeris que es fossilitzaven. Una guàrdia civil que metrallava els obrers. Uns diputats que només xerraven. Buidor. Inactivitat. Indolència. Impunitat.

Eixorquia d'un règim que incova la contrarrevolució que avança.

Durruti aixeca el crit d'alerta a les fondalades del Berguedà. Diafanitat magnífica d'aquell moviment. Clarividència d'un home.

La República empresona aquest home. El confina... Bata. Mesos en terres inhòspites. Començament de la tragèdia íntima d'un autèntic revolucionari. Veu la desviació i en paga les conseqüències. No importa. Irreductible revolucionari, aguanta amb serenitat el xafec.

Juliol del 1936. Impotència manifesta de la democràcia. Feixisme!, Durruti! Ascàsso! Germinal Vidal! Els incorruptibles moren damunt les pedres negres de la ciutat barcelonesa. Un matí tràgic. Hores d'heroisme. Moments delicadíssims, únics. Sang proletària. Sang d'explotat. Sang de classe.

Saragossa! Durruti amb els seus. Joventuts del P. O. U. M. Terres aragoneses. Barrera infranquejable enfront del feixisme. El proletariat empeny... i avança.

Algunes veus reformistes, pregonen als quatre vents: El proletariat defensa la República democràtica, es bat per la República democràtica, vessa la seva sang per la continuació de les receptes democràtiques, amb afegidures classistes. No! El proletariat no lluita per la República democràtica. El proletariat no pot, ni vol morir defensant les fórmules històriques de la democràcia burgesa.

Durruti ho diu clarament, perquè ho veu amb una claredat meridiana.

República democràtica? No! Democràcia obrera. Només compte el proletariat organitzat revolucionari. Milicis sota el control rigorós dels partits polítics i

Un dels punts de la doctrina marxista-leninista és el de la dictadura proletària. Al seu entorn, s'han disputat les baralles més cruentes al camp ideològic. Per als anarquistes fou sempre objecte de crítica despietada i dura.

«Totes les dictadures — afirmaven — són sempre formes encobertes d'opressió» Convinguem, però, que els assaigs històrics de dictadura proletària no han pas contribuït a desfer un error i un malentès que, per altra part, ben fàcil hauria estat desfer-lo i aclarir-lo. I tinguem en compte, també, que no pocs estols anarquistes han estat fetejats de debò en nom d'un socialisme revolucionari que confonia la sana intransigència ideològica amb la supressió radicalment tallant de tota mena de crítica.

La Dictadura proletària no té res a veure amb la tirania de partit, de grupet o de tendència. Ans, al contrari, té una plasmació obertament classista, al marge del sectarisme, la capelleta i el cabdillatge. És democràcia obrera i ciutadania de classe.

Veu i vot per als productors i sols per a ells.
Ni un sol treballador mancat de drets.
I tots els drets per als treballadors.

Si en lloc d'una política personalista, saturada de tossuderia despòtica, els dirigents comunistes de la U. R. S. S. haguessin continuat la tasca exemplar de captació prop dels anarquistes començada i accentuada per Lenin, a hores d'ara, els nostres germans àcrates serien tots al camp del socialisme científic i la unitat proletària fóra, avui, un fet consumat. S'haurien convençut, d'una vegada i per sempre, que la dictadura dels damnats, únic escull que ens separa, és el camí necessari i ineludible per saltar de les postimeries burgeses a la societat sense classes. Suprimir l'oposició, bandejar la crítica, fer emmudir, per la força, qui no pensi com nosaltres, és la negació absoluta de la dialèctica, pedra de toc per a tots els bons marxistes.

La dictadura proletària té el seu organ adequat, que no és ni el capítell ni la base d'un partit, sinó el Soviet, l'Aliança Obrera, instrument al servei de tots els treballadors i on tots els partits de classe hi tenen les portes obertes de bat a bat.

Ben malaltis fóra el règim polític, el sistema de doctrina, la capacitat de la resistència del qual no tolerés una crítica ampla i assenyada. No oblidem que el socialisme és maduresa ideològica i la primera filosofia de la Història.

I no oblidem, tampoc, que el mestre dels mestres, Lenin, no es negà mai a la convocatòria dels Congressos obrers en nom de circumstàncies perilloses (gairebé sempre, excuses d'impotència); ans, al contrari, els provocava sovint, malgrat la guerra civil que suportaven, per tal de sotmetre tots els problemes a la pública discussió, segur que, així, fortificava el partit i reforçava la Revolució.

Venjem-los noblement

— A la memòria de Durruti

Ara més que mai tot i tots per a que Madrid sigui la tomba del feixisme

organismes sindicals. Puresa revolucionària. Bandera revolucionària. Exèrcit proletari.

A Madrid! Empenta. Decisió. Menyspreu a la mort. Il·lusió en la defensa d'una Revolució netament, rabiosament, proletària, classista.

Per damunt un cartellet: els obrers espanyols defensen la República democràtica. Durruti, per tant, — oh sarcasme revoltant — dona generosament la seva

sang, per la democràcia burgesa, integral. Per la democràcia que el confinà a Bata, a la terra insana de la costa atlàntica! I Durruti mort davant aquesta tragèdia ínterna. Durruti exhala el darrer sospir de vida. La seva bandera, però, resta ben alta i ben dreta, orgullosa d'ella mateixa: La lluita que es desenvolupa damunt el sòl ibèric no és simplement una guerra contra el feixisme. És una Revolució proletària, una lluita de classe contra classe.

ESPURNES Durruti, davant la tomba

Tot Barcelona i moralment tot la Catalunya proletària estigué present a l'enterrament de les despulles del gran camarada Durruti.

Un sentiment i una angoixa per part de tots. Durruti enmig dels seus, guardat per una centúria de la seva columna, en braços també dels seus, era portat a la darrera estada. Silenci. Recolliment. Plors continguts. Llàgrimes per l'heroi caigut. Emoció.

Durruti, el paladí de la Revolució. L'home de la barricada. L'encarnació vivent d'un poble que trenca les cadenes. El Samsó que enfonsa els palaus dels reis. Un Hèrcules, d'aquest magnífic moviment d'emancipació social. El símbol més alt de les gestes proletàries. Aquest home, ha estat assassinat. Un ésser repugnant, un feixista, ha escollit bé l'objectiu.

Riuades de ciutadans s'aboquen als carrers de Barcelona, per a rendir el darrer homenatge a l'autèntic fill del poble. Els cors bateguen amb força. Els milicians desfilen amb posat greu: pits nobles, revoltats, clamant venjança. Les banderes roges dretes, ben dretes, a prova de totes les malvestats, diuen amb manifesta arrogància que estan disposades a aguantar-se així fins al final. Flors, moltes, infinites flors a l'heroi, al purità de la Revolució.

Durruti: una vida, un calvari. Abnegació. Revolta constant. Esclafament de pilastres burgeses. Piqueta demolidora de falsos castells: Durruti, ha descendit a la tomba.

Durruti, però, viu. Viu, amb tota la plenitud espiritual en tots els cors dels revolucionaris incorruptibles. El penò, que ell tan dignament enarborà, resta ben alt i ben dret. El proletariat recull la seva bandera, per no deixar-la decantar el més mínim.

La vida agitada, poemàtica, de Durruti, assenyala als treballadors armats el camí a seguir. Ells no oblidaran mai aquesta vida que s'acaba d'esgotar. No oblidaran mai la seva conducta. Ells hi restaran fidels fins a vèncer o morir.

Van caient els millors. Però la Revolució avança. Els treballadors espanyols compleixen amb el seu deure davant del proletariat mundial, i davant la Història.

PUIGDECÚVOL

Regiment de Cavalleria "Buodiny,,

Organitzant-se el regiment de Cavalleria "Budiony,, tots els camarades i companys que desitgin allistar-s'hi ho faran el més prompte possible a la Caserna Lenin.

Caminos de victoria

Toda norma marxista se funda en la verdad

La solución de un problema depende siempre de su planteamiento claro y preciso. Pretender resolver la gravedad de nuestra situación con subterfugios más o menos disimulados, equivaldría a enturbiar la realidad haciéndolas inasequibles a la clase trabajadora que es quien, en definitiva, debe decidir.

La Revolución espanyola entró en la fase de insurrección armada como consecuencia del levantamiento faccioso del 18 de julio pasado.

El que pretenda disimular este hecho, miente a sabiendas de que causa un gran perjuicio a todo el proletariado empeñado en la lucha antifascista revolucionaria.

La Revolución española reviste todos los caracteres de una lucha mundial comenzada en las cancellerías y que terminará irremisiblemente en los campos de batalla.

Lo saben perfectamente las burguesías de todos los países que se aprestan descaídas al auxilio de los facinerosos. También lo sabemos nosotros.

El capitalismo, con su escuela fascista, necesita la guerra como su único elemento de vida. Al socaire de la misma, se hacen los grandes negocios. Por eso la provoca constantemente.

Y, cuando han fracasado los asesinatos individuales, se realizan los asesinatos en masa.

Es Abisinia, pueblo de civilización atrasada, campo de experimentación provocativa, donde los esbirros de Mussolini realizan las maniobras preparatorias de la nueva conflagración que no logran hacer estallar. Por eso viene luego España.

Lo ha dicho Franco con la desfachatez propia de su calaña: «Antes que perder la guerra, provocaremos una conflagración.»

Entendámoslo bien.

La situación estratégica de España es de un interés decisivo en los resultados de la batalla emprendida.

No lo han comprendido así las naciones que, diciéndose antifascistas y pasando por ser nuestras amigas, se han alejado de la contienda escudándose en el pacto indigno de «no intervención» a que los llevó la artera diplomacia capitalista.

?Consecuencias? Tres meses perdidos. Infinidad de camarades muertos en la lucha, mientras todo el proletariado mundial manifiesta su rabia y su disgusto ante los respectivos gobiernos que pretenden conducirlo a la horrible conflagración.

Y como ella viene, no cabe dudar. Nuestra decisión ha de ser inmediata.

Basta da cobardes suicidios siguiendo la cómoda posición del mal menor. Vivimos horas gravísimas, horas de prueba, horas de valor; y los obreros y campesinos, los trabajadores todos, deben saber que, solamente interpretando fielmente el marxismo, descubrirán el recto camino a seguir.

Ante las amenazas fascistas, Revolución Socialista.

Ante la conflagración mundial que se avecina, que estamos viviendo, la clase trabajadora debe tomar el poder decididamente y ser la única rectora de los destinos de la Humanidad.

PÍO GUIRAL

Front i reraguarda

Els milicians del front, portats per un braó sens parió i per la flama viva de l'ideal proletari contenen i acorralen el feixisme. Saben morir ans que donar un pas enrera o permetre que els capellans trabucaires i els mercenaris a sou estenguin l'ària de llur domini. Aquest procedir noble i valent aixampla el cor i permet sentir-nos tranquils; mentre tinguem al front homes del tremp i heroisme dels nostres milicians el feixisme no passarà.

La conducta dels lluitadors del front exposant la vida diàriament i posant totes llurs energies per el prompte i total aixafament del feixisme, contrasta de manera visible amb la reraguarda. Estem en guerra, una guerra en la qual es ventila la nostra llibertat o el nostre esclavatge.

Diàriament dotzenes de companys nostres veuen segada llur vida per la metralla homicida del feixisme criminal. La reraguarda ha de donar la sensació de que estem en temps de guerra i tothom ha d'estar movilitzat al servei de la causa. El que en aquests moments no contribueix d'una manera o altra a l'aixafament de la bèstia feixista reaccionària, deu considerar-se'l un traïdor.

Al front els lluitadors es porten com a bons. A la reraguarda prou diversions, prou frivolitats. Que tots es donin compte de la responsabilitat que ens incumbeix en aquests moments i que ningú no regategi el seu esforç, per obtenir en el termini de temps més curt possible la victòria que serà el començ de la nostra alliberació. Hem d'ajudar, tots els que estem a la reraguarda, als braus milicians que lluiten al front per obtenir una victòria ràpida i segura.

Voluntaris a la Caserna "Lenin,"

Tots els companys i antifeixistes que desitgin allistar-se com a voluntaris, han de dirigir-se amb tota urgència a la Caserna "Lenin," carrer de Tarragona.

ESPORTIVES

FUTBOL

Espanyol 3
Girona 2

Corresponent al primer partit de la segona volta del Campionat de Catalunya d'enguany, ahir per la tarda jugaren al camp de l'Espanyol els primers equips d'aquest cercle i el del Girona F. C.

Degut a la inclemència del temps assistí ben poca gent al camp de la carretera de Sarrià, si bé els pocs assistents gaudiren d'un partit ple d'emoció, sobretot en el decurs de la seva segona part.

Els pocs aficionats gironins que assistiren a l'encontre sortiren satisfets del mateix, ja que el rendiment que donà l'equip gironí era digne de millor sort. I més que en cap altre moment aquells deu minuts finals en els quals l'admirable tasca del nostre equip culminà amb aquell fantàstic xut de Burillo que solament un Martorell en forma excellent podia deturar amb penes i treballs.

Ja de bon començament el Girona pressionà fortament i amb insistència les ratlles defensives de l'Espanyol i fou degut únicament a la bona actuació de Martorell que la nostra davantera no fes funcionar el marcador.

En aquesta primera part i en una jugada que ocasionà un corner, l'equip espanyolista s'apuntà el primer tàntol, fet per Chas d'una bona capcinada al rematar la falta que tirà Quesada. Aquesta jugada fou feta quan mancava poc per a finir la primera part de l'encontre, essent una llàstima que els nostres jugadors no evitessin aquest tàntol a les acaballes d'una primera part.

Al reemprendre's el joc, el nostre equip sortí disposat a plantar cara i jugà a plaer bona estona, fent anar de bòlit a l'equip espanyolista. Cap dels nostres jugadors estava disposat a cedir terreny i malgrat la pluja que queia a intervals, aguantaven fermes el fort tren que s'havien imposat. Fruit d'aquesta empena fou el tret formidable de Trujillo que al rematar una passada de Rancel marcà el primer gol gironí i amb ell l'empat a un tàntol.

El Girona creix i s'anima i al minut escàs d'aquest gol un centre llarg de Parera és recollit per Lluch per a marcar el segon gol del Girona. Els nostres jugadors s'abracen i s'animen. Gairebé tenen el partit guanyat. Solament manquen 10 minuts per a finalitzar-lo.

Però l'alegria dura poc als rengles gironins. L'Espanyol reacciona i en poc temps marca dos

El magne homenatge pòstum d'ahir al company Bonaventura Durruti

Barcelona. — Una gernació immensa, presidida pel president Companys en la qual hi havia representacions de tots els estaments populars, desfilà ahir pels carrers de Barcelona, per tal d'acompanyar el cadàver del gran lluitador Bonaventura Durruti a la seva darrera estada.

FINS A L'HORA DE L'ENTERRAMENT DESFILA GENT PER LA CAPELLA ARDENT

Fins a l'hora fixada per a l'enterrament desfilaron ciutadans per la capella ardent instal·lada al vestíbul de l'edifici de la CNT i la FAI, situat a la Via Laietana, que des d'avui serà anomenada Avinguda Durruti. Molts dels qui desfilaven portaven corones i rams de flors, amb cintes dels colors de la CNT, catalanes, marxistes i republicanes. Aquestes ofrenes eren dipositades a la capella ardent, així com les que portaven, en quantitat, molts cotxes i camions.

Entre els qui desfilaven hi havia afiliats a totes les organitzacions antifeixistes, homes i dones, aquestes en bastant proporció.

El cadàver fou vetllat pels seus familiars, el ministre de Justícia, Garcia Oliver, milicians de la columna Durruti i representants de la Junta de Defensa de Madrid, que vingueren a Barcelona acompanyant el cadàver així com de la FAI i els Comitès Nacional i Regional de la CNT. Ningú dels presents no podia amagar l'emoció del moment i el dolor que emplenava llur ànim.

Hi havia també, a la capella ardent, el cap de la columna Antoni Ortiz, el cap dels Serveis d'Ordre Públic de Catalunya, Dionís Eroles, el director de Solidaritat Obrera, Jacint Torryho i el secretari de la Junta de Seguretat Interior, Aureli Fernández.

A un quart d'onze fou tret al carrer, a espalles de milicians de la Columna Durruti, el fèretre, que era molt senzill i era cobert amb una bandera de la CNT, ofrena del grup anarquista Los Solidarios, del qual formà part el difunt en unió de Llibert Callejas, Garcia Oliver, Vivancos, Ascaso, Aureli Fernández i altres destacats militants. Els més pròxims al fèretre tiraren damunt d'ell una gran quantitat de flors fins a cobrir-lo. La sortida del fèretre al carrer va produir una gran emoció entre la multitud.

Seguidament s'organitzà la comitativa, que era precedida pel destacament de motoristes de la Guàrdia municipal i esquadró de cavalleria mixt.

Seguiren els milicians de les columnes Llibertat, Ascaso i Durruti i la banda de les milícies, la qual, en passar per davant de la Casa de la CNT i la FAI interpretà *Els fills del poble*.

A continuació anava el taüt, al qual era escortat pels milicians de la columna Durruti i les presidències formades pels Comitès Nacional i Regional de la CNT i el Peninsular de la FAI, entre els quals anava el representant del Govern de la República, ministre de Justícia Garcia Oliver i la d'autoritats. Aquesta era integrada pel President de la Generalitat, ho-

norable Lluís Companys, Cònsol de la URSS, Primer Conseller Tarradellas, ministres de la República, Agudé i Peiró, President del Parlament, Joan Casanovas, Consellers de la Generalitat Fàbregas, Nin, Calvet, Agudé, Sando, Comorera, Valdés i Closes, president de l'Assemblea municipal Puig i Elies, alcalde de Barcelona, Carles Pi i Sunyer, general de la Divisió, Aranguren i Comissari General d'Ordre Públic, Rebertés i la Junta de Seguretat interior, en corporació.

Darrera del taüt anava la muller del difunt, la qual no podia amagar la seva pena.

A continuació de les presidències seguien els Comitès Regionals de la CNT, Banda de les Milícies de la CNT i FAI, representacions de tots els Sindicats Unics amb banderes i pancartes enaltint la figura de Durruti. Entre altres anotarem les més remarcables:

"¡Venganza! ¡Venganza! A nuestro Durruti, mártir de la Libertad"; "Los heridos del frente a su compañero Durruti"; "Descanse en paz nuestro querido hermano Durruti, el hombre de la FAI, de sentimientos nobles y espíritu fuerte. Has dado tu vida generosamente por la causa de la Libertad. La España libre te llora y jamás te olvidará"

A continuació dels Sindicats adherits a la CNT seguien els de la UGT i entitats del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb les seves milícies i bandes de música; Milícies del POUM i una nodrida representació d'aquest Partit; Rabassaires; Esquerra Republicana de Catalunya; Estat Català; Federals; Izquierda Republicana; Nacionalistes Bascos; Acció Catalana Republicana; representacions de la Columna Internacional i Grups internacionals d'anarquistes.

Forces d'aviació, de Carrabiners, de la Guàrdia Nacional Republicana, Mossos de l'Esquadra, d'Assal i Seguretat. Cloïa la comitativa la Creu Roja.

Al peu del monument a Colom es parà la comitativa i ferent diferents i vibrants parlaments els companys següents: Cònsol de Rússia, a Barcelona Antonor Ovesenko; Garcia Oliver, ministre de Justícia.

A continuació parlà el president de Catalunya Lluís Companys.

Després a comitativa es desfé i es tornà reunir a la tarda al cementiri.

La companya de Durruti, entrà, acompanyada d'altres familiars, a l'interior del panteó, romanent uns moments davant del que, en vida, havia compartit amb ella les hores de lluita, d'esperança i de felicitat.

A quarts de sis, s'inicià, enmig de la més pregona emoció, la desfílada del poble, que, fidel al seu líder, abandonava aquell lloc amb manifesta recança i amargor, amb punyent tristesa.

L'ESPURNA

Es el portantveu de la Revolució Socialista

gols seguits, obra de Chas i d'Espada, respectivament.

Falta mig quart per acabar. El nostre equip es llença a un atac desesperat per dur, quan menys, un empat a casa. La davantera rutila admirablement, ben secundada per Gómez, i un gran xut de Burillo, fantàstic, quan ja tothom donava el gol per descomptat, és salvat d'una manera inversemblant per Martorell.

Sota les ordres de Mallorca, els equips es formaren de la següent manera:

Espanyol: Martorell, Teruel, Pérez, Manolín, Solé, Lecuona, Quesada, Espada, Chas, Dàvila i Bosch.

Girona: Florenza, Farró, Torredelot, Tries, Gómez, Madern, Lluch, Trujillo, Burillo, Rancel i Parera.

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

En _____ de _____
que viu al carrer _____ núm. _____
es subscriu per un mes al diari L'ESPURNA

Signatura, _____

Unitat de comandament al front i a la reraguarda

Activitat enèrgica de les nostres forces a Madrid

A Almudèvar i Serra d'Alcubierre es lliuren uns interessants atacs

BARCELONA Generalitat de Catalunya

Visites al President

Barcelona. — Aquest matí han visitat al president de Catalunya Lluís Companys els senyors Villalba, fins fa poc cap de les forces d'Aragó, i Fàbregas.

Ha passat tot el matí al seu despatx.

Manifestacions del Conseller Terradelles

Barcelona. — El Conseller primer, ciutadà Terradelles, en rebre els informadors els ha fet importants informacions referents als darrers decrets aprovats pel Consell de la Generalitat.

Ha dit que aquest Consell procuraria solucionar tots els problemes que siguin plantejats i portar orientacions que superin les iniciatives d'ara.

Volem unitat de comandament tant a la reraguarda com al front. Els que no som a la lluita bèl·lica hem d'ésser tan disciplinats com els que edonen el pit i la sang contra el feixisme.

Hem d'unificar la vida financera per a consolidar l'ordre econòmic que tots volem implantar. Sense això no es podrà realitzar els diferents aspectes de socialització d'indústries, etl.

Ha exposat després el senyor Terradelles els diferents aspectes que tindrà el decret de finances que s'ha aprovat.

A l'acomodar-se dels periodistes ha dit que aquesta tarda marxava cap a València on s'entrevistarà amb el cap del Govern i altres ministres.

Enterrament de dues víctimes dels feixistes

Barcelona. — Aquesta tarda a les 3 i mitja ha tingut lloc l'enterrament dels valents companys Emili Escobar, tinent coronel de la Guàrdia Nacional Republicana i Ameli Martínez i Giménez capità d'Aeronàutica, morts en defensa de la causa antifeixista.

L'enterrament que ha sortit de la Conselleria de Defensa s'ha vist concorregudíssim.

Inauguració oficial del Curs

Barcelona. — Avui a les 6 i mitja de la tarda tindrà lloc l'inauguració oficial del Curs que obrirà el company conseller d'Economia P. Fàbregas. Hi haurà d'assistir també el conseller primer senyor Terradelles, però la seva marxa a València li ho ha impedit.

Encara són al port els vaixells francesos

Barcelona. — Tal com es recordarà fa dos dies els feixistes donaren el termini de 48 hores per tal que els estrangers residents a aquesta ciutat l'abandonessin.

Doncs bé, al port de Barcelona encara es troben els vaixells francesos que tenien de marxar.

Això fa pensar amb una solidaritat per part de França que agraim.

Front de Madrid

Els lleials avancen amb energia per la Casa del Campo

Madrid, 22. — La meitat de la jornada del diumenge s'ha destacat per una intensa activitat artillera per un i altre bàndol.

Especialment de vuit a deu del matí els madrilenys sentiren nodrit foc de canó, després, cap al migdia, amainà una mica, per acabar gairebé per complet en començar la tarda.

La nostra artilleria desmuntà algunes peces enemigues i les reduí al silenci. Els obusos facciosos bateren durant el matí alguns edificis particulars del districte de l'Hospici, on produïren danys materials i obligaren el veïnat a cercar refugi en altres zones. Fins en aquesta, les quatre de la tarda, no tenim notícies que hi hagi víctimes.

El dia s'ha anat aclarint i no han aparegut els avions enemigs.

Al sector de la Casa de Campo s'ha registrat un nou avanç de les nostres forces que han pogut creuar la via fèrria i han ocupat la casa Quemada. En els altres sectors del front de Madrid les forces republicanes han consolidat les posicions assolides en les darreres accions de guerra.

Les condicions atmosfèriques són pèssimes per a l'aviació

València. — El comunicat facilitat pel Ministeri de Marina i Aire és el següent:

"Les males condicions atmosfèriques privaren avui tota activitat a la nostra aviació, igual que a l'enemiga".

La Ciutat Universitària de Madrid, segueix despoblant-se d'enemics

Madrid, 23. — El conegut diari "Política" en la seva impressió diària dels fronts, diu de Madrid:

"Sense que ens sentim optimistes, ja que la situació segueix essent greu, ahir va ésser un dia favorable per a la causa de la República. Als sectors propers a Madrid ha correspost per complet la iniciativa a les nostres forces, i en alguns llocs l'èxit ha acompanyat les nostres operacions. A la Ciutat Universitària, com ja anunciarem ahir, els facciosos han hagut de cedir gairebé tots els edificis que ocupaven per a retirar-se cap a altres indrets,

Front d'Aragó

Sector Barbastre

Barbastre, 22, dotze nit (crònica del nostre corresponsal especial al front aragonès). — Durant tot el diumenge han continuat les operacions iniciades a mitja setmana, en tots els sectors del front aragonès. Les nostres columnes del sector de Vicién segueixen l'avanç damunt la línia d'Almudèvar, i si bé no han arribat a la població, han ocupat en canvi posicions estratègiques molt properes. En aquesta operació, que continua, col·labora l'artilleria de Tardienta, que ha batut diverses posicions i trinxeres que tenia l'enemic, al qual ha fet fugir.

A la serra d'Alcubierre també hem tingut lluita durant tot el dia, ja que les nostres columnes, després d'encerclar Puigladron, han avançat fins a l'altre extrem de la serra, dominant posicions de la vall que envolta la carretera que va a Lecieena. Per a desallotjar l'enemic dels llocs que ocupa calen violents combats. En aquest sector hem causat als facciosos gran nombre de baixes, que ni tan sols han intentat recollir per por d'ésser copats. També han abandonat fusells i municions, que han passat al nostre poder.

Al sector d'Osca hi ha hagut tranquil·litat, i s'han registrat únicament lleugers tiroteigs, sense conseqüències.

però la majoria, completament envoltat, caigueren davant l'empenta de les nostres forces, en no trobar cap sortida possible. També a la Casa de Campo es registraren sensibles avanços. Les nostres posicions foren millorades en molts punts, tot i que calgué lluitar amb gran braó, ja que les forces de xoc de l'enemic no són de les que cedeixen fàcilment. Per això és necessari que siguem previsors. La lluita als volts de Madrid continuarà encara alguns dies amb una violència, si pot ésser, cada dia més intensa. No es pot defallir ni un moment. Cal pensar que la impressió d'un minut pot esdevenir fatal i donar lloc que sigui aprofitada per l'enemic.

En els altres sectors res a destacar, fora la presa d'un petit poblet darrera la Casa de Campo, molt prop de Brunete, en el qual entraren victoriosos els milicians".

ESTRANGER

Manifestacions d'afecte a Salengro durant el seu enterrament

París. — Avui ha estat celebrada en aquesta capital una gran manifestació a la memòria de Roger Salengro, ensems que tenia efecte el seu enterrament a Lille.

La comitiva sortí de la plaça de la Bastilla, i hi figuraven grups dels partits del Front Popular, de la Confederació General del Treball i excombatents.

La manifestació passà per la plaça de la Nació i es dirigí a Vincennes, on s'ha dissolt. Anava precedida d'un gran retrat del difunt.

Les autoritats no havien pres cap mena de precaució, la qual, per altra banda, hauria estat innecessària, puix que no s'ha produït ni el més petit incident.

Abans de disoldre's els manifestants escoltaren el discurs de Lleó Blum a Lille, retransmès per ràdio.

Alguns manifestants donaren crits de "Fora la guerra!" El grup d'excombatents fou molt aplaudit, com també una bandera espanyola. El mateix moment desfilaven els metal·lúrgics, que donaven significatius crits a favor de la República espanyola.

Vaixell holandès naufragat

Londres. — El vaixell de càrrega holandès «Schelder», de trescentes tones, que anava a Jersey amb un carregament de fusta, s'ha estavellat a causa de la boira, contra la roca anomenada «Patèrnoster», i se n'és anat a fons. La tripulació s'ha pogut salvar.

Presa de possessió del nou cap de les forces del sector de Barbastre

Ha pres possessió del comandament de totes les forces d'aquest sector el tinent coronel Gómez Garcia, després de celebrar una entrevista amb el coronel Villalba, el qual li donà possessió del càrrec.

El nou cap de les forces s'acomia del coronel Villalba, el qual marxà a darrera hora de la tarda a Barcelona, per tal d'incorporar-se al seu nou lloc.

El comunicat oficial

El comunicat oficial d'aquest sector no ens ha estat facilitat encara a l'hora que telefonem, per trobar-se el nou cap de les forces reunit amb el seu Estat Major a Sarinyena. De totes maneres, podem assegurar que no discreparà de la impressió que hem anticipat.

CRÒNICA LOCAL

Aquest matí han arribat a la nostra ciutat tres cotxes-ambulàncies que els nostres germans antifeixistes francesos han destinat als valents lluitadors que es troben al front.

Aquests cotxes estan plens de material sanitari indispensable en cas de major urgència.

El passat dissabte, a les 6 de la tarda, uns joves que corrien desmesuradament pel carrer de Francisc Ascaso atropellaren al camarada Artur Vinardell, degà dels periodistes gironins.

Lamentem l'accident i no encertem a comprendre com hi hagi algú que la venerable figura del camarada Vinardell no li inspires respecte.

Socors Roig Internacional

Secció Catalana. — Comitè local de Girona

Dijous vinent al Teatre Municipal

Dijous vinent, al Teatre Municipal, l'Agrupació Amics del Teatre que tant encertadament dirigeix el veterà Carles Gispert, estrenarà a la nostra ciutat, la comèdia dramàtica en tres actes, original de Lluís Elies «El fill del senyor Gold», que tant èxit obtingué a Barcelona la temporada passada.

Aquesta vetllada teatral és organitzada pel Comitè local del S. R. I.

Totes les localitats són al preu únic d'una pesseta i poden ésser recollides, tot els dies, de set a nou del vespre al local social del S.O.I.

Demà publicarem el detall d'aquesta vetllada teatral que tan interessant es presenta, no solament per la valua de l'Agrupació Amics del Teatre i l'obra que es representa,

sinó per quan altres cooperacions que en aquest moment encara no són efectives i faran altament atractiu el programa que es desenvoluparà, dijous vinent, en el Teatre Municipal a profit que l'obra que realitza el Socors Roig Internacional.

Queviures i robes a Madrid

Raons comprensibles de tothom no ens permeten senyalar el dia exacte que sortirà l'expedició de queviures i robes que el Comitè local del S.R.I. trameta al front de Madrid.

Cal que tots els ciutadans antifeixistes col·laborin en aquestes expedicions, aportant a mida de les seves possibilitats material i metàl·lic pels nostres germans que d'una manera tant heroica lluiten per la llibertat.

Tots els donatius sien fets quant més haviat millor, a Rambla de la Llibertat, 14, damunt de l'Expres Bar o avisar perquè sien passats a recollir a domicili.

«Suport», portantveude la Secció Catalana del S.R.I.

Estan molt avançats els treballs preliminars de la reaparició del «Suport» portantveu del S.R.I. Secció catalana.

Tots els Comitès locals poden fer les comandes d'exemplars al Comitè Central per tal d'organitzar la seva tramesa sense presses. Segurament «Suport» veurà la llum pública el dia 1 de desembre.

Els quadros premiats

Tots els companys que tinguin números premiats del sorteig dels quadros que els artistes locals cediren a profit del S.R.I. i forcn exposats a la Biblioteca Municipal poden recollir les obres premiades al local social del S.R.I. de set a nou tots els dies.

A la Biblioteca Municipal hi ha exposat al públic els números que han sortit premiats.

L'enteresa dels combatens

El poble de Madrid, ha aguantat, durant unes setmanes, les investides cruentíssimes, de les forces assetjants. El proletariat madrileny, s'ha batut heroicament repetides vegades sense donar la més petita demostració de defallença. Impertèrrits, estoics, impàvids, han vist passar i repassar els avions negres. Han sofert les conseqüències horribles d'aquests bombardeigs, i han aguantat sense immutar-se, la cortina de metralla, que talment mantell de foc, els cobria les testes. Les escenes d'heroisme s'han repetit i repetit infinites vegades. Cada home, un milicià; cada milicià, un heroi. Ningú no recula, ni pensa recular. Estoïcisme, abranda-ment, fe en la victòria. Miaja, el general roig, ordena no recular, que ningú faci marxa enrera, i veiem com el combatent obeeix. Obeeix perquè comprèn que la fugida no és pròpia d'un milicià de l'exèrcit roig. Els rojos cremen pel braó, el coratge, que vessen en la lluita. Avancen, disparen, derroten l'enemic, emportats per la voluntat irresistible de vèncer.

Així són els nostres milicians, així es porten els fills del poble. Meravellosa lligó als porucs i als emboscats. Magnífica lligó al feixisme internacional, demostrant-li com saben suportar tots els sacrificis, i com saben fer ofrena generosa de la seva sang per la Llibertat i per la Justícia.

El feixisme no té voluntaris. Pel feixisme no lluita voluntàriament ningú, que no sigui un malvat, un cretí o un fanàtic de cervell espès. El feixisme, per vergonya seva es nodreix de la pirateria i dels professionals del crim. El feixisme no té ideal. El feixisme és belluga impulsat per apetits bestials de domini i cràpula. El feixisme, però, no passarà. Tot el proletariat ibèric està dempeus per a tancar-li el pas. El proletariat espanyol abans de morir de vergonya si el feixisme s'ensenyoris de la nostra terra, sabrà morir al parapet.

No pretenem que el feixisme mundial faci exàmen de consciència, davant les continuades gestes i la sublim lluita dels explotats espanyols. Sabem perfectament que el feixisme no en té de consciència. És només el poble, el que conscientment es disposa a vèncer costi el que costi, o morir al peu de la barricada.

PLANELLA

CRONICA DE GUERRA

La figura simbòlica dels milicians

LA MARE

(Del nostre enviat al front)

No totes les hores que es viuen en els fronts de guerra són dedicades a les activitats bèl·liques. La guerra és una de les accions que admet més contrasentits: hi ha temps per a treballar, per a fer fortificacions, per a la higiene dels milicians, per a menjar i per a divertir-se, entre moltes altres coses. L'única cosa que no hi ha en la guerra és hora fixa. Manta vegada, quan menys t'ho esperes, les granades i les bales enemigues t'agualleixen la «festa».

Amb tot hi ha una tasca, de les més agradables per cert, que els milicians no oblidem ni descuren en cap moment. Fa uns dies, el dia de la temptativa dels desesperats d'Osca, vàrem tenir ocasió de comprovar com un dels nostres valents lluitadors, un xicot jove i desconegut, retornant al parapet, després d'uns moments d'acabat el contraatac nostre, encenia un petit llumet d'oli i es posava a l'escriptori — una caixa de municions buida — disposat a deixar córrer la ploma al dictat dels seus pensaments.

Aquell camarada es trobava en aquells moments pensatiu. Amb l'expressió del seu rostre coneguèrem que un sentiment profund el transportava. Sense preguntar-li res compenguèrem quina era la passió que el dominava. Aquell amic, imaginàriament, veia una figura inoblidable i bona i que voldria tenir aprop en tot moment: veia la seva mare! I no tenint altre mitjà per a comunicar-se amb ella li escrivia. Li deia en les seves lletres quina era la vida del front. Li exposava i li feia entendre amb la claredat més justa i expressiva els seus propòsits per tal que el nostre esforç no fos estèril en la lluita que sostenim contra el feixisme inhumà i vesànic. I afegia: «Sí, mare volguda: Aquesta lluita ens alliberarà de jous oprobiosos. Ens farà més humans i més dignes. S'haurà acabat per sempre els privilegis fastigosos i tots serem uns per a forjar aquest demà gloriós per als damnats de la terra, que érem nosaltres els qui depenem dels éssers indignes que ens junyien.»

«Avui els nostres enemics — continuava — sense donar la cara han atacat les nostres posicions. No han conseguit res del que es proposaven. Davant la nostra defensa seriosa han retrocedit.»

«El meu amic S., el company de veïnat i d'infantesa, ha caigut en el combat ferit per una bala traïdora. La ferida no és greu, esperem tenir-lo entre nosaltres properament. No cal que us digui que ha tingut la més gran serenitat en tots els moments, vós ja el coneixeu. Quan li feien la primera cura va tenir la franquesa de dir-me aquestes paraules: Ja ho veus! La dissort em persegueix. Sento no poder continuar amb vosaltres. Igual que quan lluitàvem pels carrers de Barcelona he caigut ferit. Aleshores la ferida m'impossibilita d'acompanyar-vos quan vinguéreu a lluitar ací les terres d'Aragó. Ara no em serà possible d'assistir a l'atac definitiu d'aquesta ciutat altiva per a conquerir-la de la grapa feixista que la sotmet. Què vols fer-hi? Amb tot estic satisfet. La ferida és lleu i ella em permetrà de trobar-me al costat de la meua bona mare que mai no oblidó.»

Així s'expressen els nostres valents lluitadors. Aquesta és una prova palesa. Així són i aquest és el seu caràcter.

De la mateixa manera que empunyen el fusell amb valentia saben agafar la ploma i expressar-se per a demostrar quina és l'esperança creadora que nia en els cors llurs i que els farà invencibles.

Aquesta joventut decidida i entusiasta ens enorgulleix. Vol dir que el nostre partit té homes conscients i idealistes. Vol dir que els nostres milicians igual que lluiten contra el feixisme saben oferir llur sang, per tenyir del color de la matxixa, aquesta Espanya retardatària que amb l'esforç de tots serà l'espill d'Europa per al proletariat triomfant.

J. PALLAROLS

Front d'Osca, 17-11-36.

La França roja enfront del Govern

Traduïm de l'"Humanité".

Madrid sagna. Madrid crema. Els avions alemanys i italians, esquarteren els infants a les escoles. Els avions alemanys i italians incendien els hospitals, calen foc a l'Ambaixada de França, llancen damunt la ciutat el cos odiósament esquarterat de Josep Antoni Gallarza. Els tancs italians i alemanys metrallen la millor i la més heroica joventut democràtica francesa, allistada a la columna internacional.

I "Le Temps", amb una hipocresia patètica, ens explica que és "deplorable, però necessari, ja que és necessari acabar amb Madrid, costi el que costi".

¿No us horroritza a vosaltres, lectors, que llegiu amb avidesa les notícies d'aquest desastre brutal, pensar que res de tot això no hauria estat possible si el Govern francès no hagués fet pensar, des del primer moment, el bloqueig sobre la seva més propera amiga: l'Espanya republicana?

Sense aquest bloqueig, amb sols el simple respecte del dret internacional, el compte dels

rebels hauria estat saldat en un mes i els feixistes italians i alemanys s'haurien ben guardat d'obstinat-se a sostenir a Espanya una causa llavors del tot perduda: la causa de l'encerclament de França pel Sud.

Fa algunes setmanes, el bloqueig apareixia ja amb un aspecte odiós, per la intervenció de la finança anglesa i francesa, contra un poble que vol prendre les regnes i guiar els destins de les seves riqueses. Nosaltres ja ho hem dit i provat: el bloqueig s'anomena Basil Zaharof, Wendel i Rothschild. Tot home una mica al cirrent de la gran finança internacional, ho sap.

Però, ara, on es vol anar a parar? Hom no podrà pas sempre, mentre Hitler i Mussolini es riuen cada vegada més obertament de la Conferència d'Embargament de Londres, apellar a aquest ridícul fantasma.

La C. G. T., la F. S. I., la I. O. S. reclamen amb nosaltres que el conjunt del problema sigui reconsiderat. Se'ns ha dit que l'embargament era indispensable per a evitar una cursa d'armaments dels contrincants, cursa en

la qual França i els seus amics es trobarien desafavorits. Se'ns ha dit que el comerç lliure seria, després de la guerra en terra espanyola, la guerra arreu. Se'ns ha dit en fi, que ni Hitler ni Mussolini no podrien suportar la victòria de la República a Espanya.

Si és així, cal anar fins al final i dir-nos francament si hom desitja la derota de la llibertat a Espanya.

Puix que no hi ha altra manera de situar la qüestió.

Es massa fàcil, després d'haver pres la iniciativa de crear l'afrosa situació d'avui, de rentar-se'n les mans i de declarar (com hom comença a insinuar-ho): "La U.R.S.S. abastarà a tot". Primerament això no és veritat — l'Espanya democràtica necessita el concurs de tots els seus amics — i, després, és una singular actitud aquella que consisteix, després d'haver — i amb quina insistència! — fa dos mesos, felicitat la U. R. S. S., d'haver-se adherit a la proposició d'embargament, felicitar-se avui que ella hagi reprès la seva llibertat: *quan om no la reprèn un mateix!*

Mantenir el bloqueig avui no és tan sols pidolar l'agrimient de la City de Londres i de les dues-cèntes famílies, és sollicitar la indul-

Escolta companya... has orientat ja les teves activitats?

T'has aturat a pensar quin camí havies de seguir?

Has començat a caminar per la ruta de la nova vida?

Et, dones compte del que per tú representa, la revolució que estem vivint?

19 de Juliol... Sublevació militar... Pànic... Reacció... Lluita a mort.

Abans, República democràtica... Ara, conquesta d'una República socialista.

Companya, saps perquè lluiten el teu fill, el teu company, el teu germà, el teu pare, que estan al front? Per una República democràtica on les conquestes dels obrers són tan minses, on continua explotat com abans? ¡¡No!!

Per una República socialista on l'obrer ho és tot, on no hi ha misèria, ni fam, ni explotació? ¡¡Sí!!

Què has fet tú per posar-te al nivell dels teus companys que lluiten amb braó per aixafar el feixisme?

Escolta... deixa ja per sempre aquestes passejades ridícules per la rambla. No malgastis les teves activitats amb coses banals i sense profit. Cultiva't, instrueix-te, forma't tu mateixa. Fes marxar la teva vida al compàs dels esdeveniments. Cada dia un nou coneixement, cada dia una nova conquesta. Llegeix, treballa, lluita. Pensa que ja no ets l'esclava del mascle, sinó la companya, l'amiga, la germana i, com a tal, has de fer-te digna d'ell. Has de saber demostrar-li d'una manera palesa que no som febles, ni som solament objectes de plaer, sinó capaces de fer el que sigui.

La guerra civil que assola les terres d'Ibèria, ens ha fet a tots iguals. Les companyes que estan al front ens assenyalen el camí. Quan arribi el moment, el mateix empunyarem el fusell, que el martell, la falç, l'agulla o el que sigui.

Però, per portar-ho a terme d'una manera victoriosa, hem de començar a preparar-nos.

Mira, companya, propaga les consignes per les quals lluiten els nostres germans del front, i treballa a llur costat.

Companya, ... ja has orientat les teves activitats? Fes-ho sense perdre un moment.

ALIANÇA

TELÈFONS DEL P. O. U. M. :

Redacció de L'ESPURNA, 206

P. O. U. M. i J. C. I., 288

Club Esportiu Proletari. 561

gència de Hitler i Mussolini tot treballant per la seva victòria, és humiliar la França republicana, és posar en perill la pau.

Nosaltres no volem pas una política de prestigi ni de croada. Nosaltres volem només una política francesa, una política que no vagi a remolc de ningú.

Mantenir el bloqueig és organitzar la desfeta i el massacre d'Espanya lliure.

Es que hom vol realment això?

Els nostres amics espanyols que es baten per la independència del seu país i per la seguretat de la França, exigeixen una resposta clara a la seva pregunta.

Aquesta pregunta es troba en la mirada espantosa dels infants assassinats; es troba en la boca badada de les dones degollades; es troba en l'embranchida petrificada dels joves combatents mort.

Cal respondre! La sang d'Espanya crida!

P. Vaillant-Couturier.

Llegiu i propagueu L'ESPURNA.